

De duvel met de stok

Een kennis van me, Denny, vroeg me onlangs of ik de Duivelsberg kende en er ooit geweest was. Inderdaad, we zijn er eens geweest. Puur om even de bossen in te gaan en daarna een hapje te eten bij het bij velen bekende pannenkoekenrestaurant. We hadden echter net een te drukke dag uitgekozen. De hongerige bezoekers hingen met de benen buiten! Letterlijk. Er stond zelfs buiten een flinke rij! Dus opwaarts naar een andere eetgelegenheid.

Denny refereerde aan een website van een ghosthunter die op deze heuvel, die ligt in de gemeenten Groesbeek/Ubbergen, op pad was geweest en terugkwam met heel vreemde bevindingen. Zo bezocht hij plekken waar vroeger volgens eeuwenoude verhaalde heksen waren opgehangen en knipte daar foto's, zonder de flitser te hanteren. Op de foto's die hij toont zie je vreemde, doffe, witte vlekken. Zogenaemde krachtvelden. Nu denk ik snel aan een beschadiging van de lens, maar toen ik verder scrolde op de website, stond ook ik

perplex. Een foto met een hond. Niet bijster bijzonder, maar het verhaal erachter deed me huiveren. Die beste ghosthunter had daar helemaal geen hond gezien. Dat kan iedereen zeggen, maar nu komt het bizarre: deze hond had geen schaduw en de rest van de bomen en takken om de hond heen wel! Ah, waarschijnlijk heeft hij Photoshop gehanteerd, relativeerde maar.

Spokenjacht

Nu had Denny me met zijn vraag op een idee gebracht: een 'spokenjacht' op de Duivelsberg, wat zou dat een mooie column op kunnen leveren. We togen met onze 'duvels' van twee en drie naar de Duivelsberg. Het woord 'spook' noemden we maar even niet, want ons kleine meisje is bang voor spoken. En daarnaast, ik ben het type van 'eerst zien, dan geloven', dus eerlijk gezegd verwachtte ik thuis te komen met enkel leuke kiekjes van

spelende kids in het bos en geen mysterieuze vlekken of uit het niets opdoemende viervoeters.

Enfin, wij het bos in. De camera paraat. Het was een heerlijk tochtje, maar na flink rondbanieren, een ongelukje bij het schrikdraad tijdens 'paardje voeren' en hetzelfde peuterhandje van zoonlief dat in een verdwaalde brandnetel terecht kwam (hoe krijgt die rakker het uitgekiend?!), waren de kinderen nagenoeg gesloopt. Natuurlijk waren we vergeten de buggy uit de auto te halen, dus dat leverde komische plaatjes en een humoristisch filmpje op van papa met een moe kind op zijn nek en eentje trappelend in zijn armen. Ik liep er lachend met mijn camera naast en had ergens wel medelijden met mijn zwoegende man.

Stok

We keken later de foto's en filmpjes terug. Niets vreemds. Tot mijn man het filmpje zag van zichzelf als muilezel met de ruim dertig kilo kinderballast aan zijn lichaam, slenterend op een rustig paadje dat parallel aan het bos loopt. 'Heb jij die man met de stok ook voor me zien lopen?', vroeg hij me. 'Eh, nee.' Ik keek het filmpje nauwkeurig terug en zag inderdaad de onderkant van een man met een stok (dus een stuk been, voet en stok) voor mijn man en kinderen lopen. Ach, waarschijnlijk waren we te druk bezig met de koters, dat we die man

ons niet hebben zien inhalen, dacht ik nuchter.

Toch wilde ik meer weten over de mysteries, sages en mythen rondom de Duivelsberg. Van offerplaats van heksen, een gravin die haar echtgenoot vermoordde en als dwaalgeest nog steeds rondwaart tot de moord bij Berg en Dal. De laatste, werkelijk gebeurd overigens, liet mijn hart een keer overslaan.

Op de Heksendans is in 1905 de dienstbode Marie Droixhe vermoord. De leraar Jules Cherpion uit Luik wilde zijn relatie met haar beëindigen, omdat die verhouding niet geoorloofd was. Hij lokte haar mee onder het mom van een uitstapje naar het bos, tijdens een verblijf in Nijmegen. De vrouw werd in het water gegooid en steeds kopje onder geduwd met zijn wandelstok! Aan de hand van de later opgedregde wandelstok die zijn initialen bevatte, kon de politie hem oppakken. Wandelstok...

Doornroosje